

Katarzyna Malinowska-Woźniak*

Uniwersytet Szczeciński

**PRZESŁANKI POWÓDZTWA O UCHYLENIE UCHWAŁY
ZGROMADZENIA WSPÓLNIKÓW SPÓŁKI Z OGRANICZONĄ
ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ – GŁOSA DO WYROKU
SĄDU APELACYJNEGO W SZCZECINIE Z DNIA 14 SIERPNI 2013 R.
(I ACa358/13)**

Streszczenie

Uchwałę zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością można zaskarżyć do sądu w drodze powództwa o jej uchylenie. Przesłanki warunkujące dopuszczalność takiego powództwa zawiera art. 249 § 1 Kodeksu spółek handlowych (k.s.h.). Przepis ten stanowi, że zaskarżyć można uchwałę sprzeczną z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godzącą w interesy spółki lub mającą na celu pokrzywdzenie wspólnika. W doktrynie oraz orzecznictwie pojawiła się rozbieżność poglądów na temat charakteru przesłanek sformułowanych przez ustawodawcę we wskazanym przepisie. Wątpliwość dotyczy szczególnie faktu, czy sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi samodzielną przesłankę zaskarżenia uchwały, czy też musi ona współwystępować z inną, określoną w przywołanym przepisie. Pogłębionej analizy przedstawionego zagadnienia dokonał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 14 sierpnia 2013 r. (I ACa 358/13). W niniejszym opracowaniu przedstawiono stanowisko zaprezentowane przez sąd oraz podjęto próbę jego oceny.

Słowa kluczowe: spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, uchwała, powództwo, przesłanki

---

* Adres e-mail: kmalinowska@mec.univ.szczecin.pl

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dn. 14 sierpnia 2013 r. stwierdził, że: „Sprzeczność uchwały wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z umową spółki stanowi samoistną przesłankę oceny skuteczności powództwa o jej uchylenie”¹. Wskazany wyrok zapadł na skutek rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego (SO) w Szczecinie w przedmiocie uchylenia uchwały zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Stan faktyczny, leżący u podstaw analizowanego rozstrzygnięcia, pozostawał bez wpływu na rozważania Sądu prowadzące do sformułowania tezy przedstawionej powyżej. W głosowanym orzeczeniu SO odniósł się do kilku problemów prawnych związanych z powództwem o uchylenie uchwały wspólników, jednakże przedmiotem niniejszego opracowania będą tylko zagadnienia związane z przesłankami warunkującymi dopuszczalność takiego powództwa. W swoim rozstrzygnięciu Sąd postawił bowiem tezę, że sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi samodzielną przesłankę zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników, natomiast sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami musi współwystępować z jedną z dwóch pozostałych przesłanek, tj. godzenia w interesy spółki lub podjęcia w celu pokrzywdzenia wspólnika.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 249 § 1 Kodeksu spółek handlowych², w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały. Przywołany przepis niewątpliwie kreuje cztery przesłanki warunkujące możliwość zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników. Tożsamą regulację zawiera art. 422 § 1 k.s.h.³, określający zasady zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia spółki akcyjnej. W obu przepisach ustawodawca w niemal identyczny sposób sformułował podstawy powództwa o uchylenie uchwały, a zatem wszelkie poglądy wyrażone na gruncie art. 249 § 1 k.s.h. zachowują aktualność również na tle art. 422 § 1 k.s.h. Pojawia się jednak pytanie, czy każda ze wskazanych przez ustawodawcę przesłanek ma cha-

¹ Wyrok SA w Szczecinie z dn. 17 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 653/12, „Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie” 2014, nr 1, s. 67–89.

² Ustawa z dn. 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, Dz.U. 2013, poz. 1030, ze zm., zwana dalej k.s.h.

³ Art. 422 § 1 k.s.h. stanowi, że uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna ze statutem bądź dobrymi obyczajami i godząca w interes spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie akcjonariusza może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

rakter samodzielny, czy też muszą one występować łącznie – a jeśli tak, to w jakiej konfiguracji?

W doktrynie podjęto próbę rozstrzygnięcia przedstawionej powyżej wątpliwości, jednakże poglądy wyrażone w literaturze wykazują istotne rozbieżności. Według pierwszej z prezentowanych koncepcji, uchwała zgromadzenia wspólników może zostać uchylona, jeżeli co najmniej:

- a) jest sprzeczna z umową spółki i godzi w interesy spółki, lub
- b) jest sprzeczna z umową spółki i ma na celu pokrzywdzenie wspólnika, lub
- c) jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interesy spółki, lub też
- d) jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie wspólnika⁴.

W konsekwencji oznacza to, że przesłanki wymienione we wskazanym przepisie należy podzielić na dwie grupy, a powództwo o uchylenie uchwały zgromadzenia wspólników można wytoczyć, jeżeli spełniona zostanie co najmniej jedna przesłanka z każdej grupy. Za trafnością takiej wykładni art. 249 § 1 k.s.h. przemawiać ma przede wszystkim jego literalne brzmienie⁵. Wskazuje się jednak również, że ze względu na fundamentalny charakter umowy spółki, jej naruszenie można w każdym przypadku traktować jako godzące w interesy spółki, co w efekcie doprowadzić może do sytuacji, w której sprzeczność uchwały z umową spółki stanowiłaby samoistną podstawę uchylenia uchwały⁶.

Według drugiej koncepcji, sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi samodzielną i wystarczającą przesłankę jej zaskarżenia⁷. Przemawiać za tym ma również wykładnia logiczno-językowa, bowiem spójnik „bądź” jest synonimem spójnika „albo” co oznacza, że przesłanki wymienione po spójniku „i” odnoszą się tylko do drugiego członu alternatywy rozłącznej⁸. O słuszności takiej inter-

---

⁴ Por. A. Kidyba, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu spółek handlowych*, kom. do art. 249, LEX (dostęp 10.10.2014); J. Strzępka, A. Zielińska, w: *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, red. J. Strzępka, kom. do art. 249, Legalis (dostęp 10.10.2014); A. Szajkowski, M. Tarska, w: *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, kom. do art. 249, Legalis (dostęp 10.10.2014); Z. Jara, *Kodeks spółek handlowych*, kom. do art. 249, Legalis (dostęp 10.10.2014); W. Popiołek, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, J. Frąckowiak, A. Kidyba, W. Popiołek, W. Pyziół, A. Witosz, kom. do art. 249, LexPolonica (dostęp 10.10.2014).

⁵ Por. R. Pabis, w: *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, kom. do art. 249, Legalis (dostęp 10.10.2014).

⁶ Ibidem.

⁷ Por. A. Rachwał, w: *System Prawa Handlowego*, t. 2, red. S. Włodyka, pkt 12.8.1.3, Legalis (dostęp 10.10.2014).

⁸ Por. M. Rodzynkiewicz, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, kom. do art. 249, LexPolonica (dostęp 10.10.2014).

pretacji przekonywać ma także okoliczność, że zakres zaskarżalności uchwał podjętych wbrew postanowieniom umowy spółki nie powinien być ograniczany⁹.

Przeważająca część przedstawicieli doktryny opowiada się za jednym z dwóch omówionych powyżej sposobów rozumienia art. 249 § 1 k.s.h. Wyrażone zostały jednak jeszcze dwa odmienne poglądy, o których mowa poniżej. Według jednego z nich, uchwała podlega uchyleniu, jeżeli jest co najmniej:

- 1) sprzeczna z umową spółki i godzi w interesy spółki, lub
- 2) sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interesy spółki, lub
- 3) podjęta w celu pokrzywdzenia wspólnika¹⁰.

Zgodnie ze wskazaną koncepcją, samodzielną przesłankę zaskarżenia uchwały stanowi jedynie okoliczność podjęcia jej w celu pokrzywdzenia wspólnika. Zgodnie z innym jeszcze zapatrywaniem, przesłanki warunkujące możliwość zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników to jej:

- 1) sprzeczność z umową spółki, lub
- 2) sprzeczność z dobrymi obyczajami i godzenie w interesy spółki, lub
- 3) podjęcie w celu pokrzywdzenia wspólnika¹¹.

Według tego poglądu, dwie przesłanki występują samodzielnie, a jedynie sprzeczność z dobrymi obyczajami musi współlistnieć z okolicznością godzenia w interesy spółki.

Stanowisko judykatury we wskazanej kwestii również nie jest jednolite. Zagadnienie to nie było jednak dotąd szerzej analizowane w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w wyroku z dn. 13 lutego 2004 r.¹² opowiedział się wszakże za trafnością pierwszego z opisanych powyżej sposobów wykładni art. 249 § 1 k.s.h., jednakże orzeczenie to nie zawiera szczegółowego uzasadnienia takiego rozstrzygnięcia¹³. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dn. 18 stycznia 2013 r.¹⁴ również przyjął, że żadna z przesłanek powództwa o uchylenie uchwały współ-

⁹ Por. K. Strzelczyk, w: J. Naworski, K. Strzelczyk, J. Rodziewicz, T. Siemiątkowski, R. Potrzebszcz, *Komentarz do kodeksu spółek handlowych*, kom. do art. 249, LexPolonica (dostęp 10.10.2014).

¹⁰ Por. M. Litwińska-Werner, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, kom. do art. 249, Legalis (dostęp 10.10.2014).

¹¹ Por. K. Kruczałak, *Prawo handlowe*, w: *Prawo handlowe 1996–2006*, kom. do art. 249, LexPolonica (dostęp 10.10.2014).

¹² II CK 438/02, LEX nr 145299.

¹³ Por. wyrok SN z dn. 7 maja 2009 r. (III CSK 315/08) LEX 512058.

¹⁴ VIACa 994/12, LEX nr 1363809; zob. też wyrok SA we Wrocławiu z dn. 16 stycznia 2007 r. (I ACa 1461/06) LEX nr 232749; wyrok SA w Krakowie z dn. 26 marca 2014 r. (I ACa 1630/13) LEX nr 1552007; wyrok SA w Łodzi z dn. 15 grudnia 2014 r. (I ACa 1417/14) LEX nr 1623918.

ników nie ma samodzielnego charakteru, bowiem za takim rozumieniem przepisu przemawiają zasady logiki oraz reguły języka używanego przy tworzeniu aktów prawnych. Pogłębionej analizy regulacji zawartej w art. 249 § 1 k.s.h. podjął się natomiast jak dotąd jedynie Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dn. 14 sierpnia 2013 r. W ocenie tego Sądu sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi samodzielną przesłankę zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników, a przemawiają za tym następujące argumenty.

Po pierwsze, wykładnia językowa art. 249 § 1 k.s.h. prowadzić ma do wniosku, że sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi przesłankę niezależną. Przekonywać o tym ma analiza spójników występujących we wskazanym przepisie. Pierwsza para przesłanek oddzielona jest bowiem spójnikiem „bądź”, natomiast drugą parę separuje spójnik „lub”. Z kolei pary przesłanek dzieli spójnik „i”. Oznaczać ma to, że przesłanki wymienione w każdej parze mają inną wagę, ze względu na użycie innych spójników. Spójnik „bądź” ma zatem rozdzielać pierwszą parę przesłanek w ten sposób, że alternatywa przesłanek występująca po spójniku „i” odnosić się ma jedynie do drugiego członu alternatywy znajdującej się w pierwszej parze. Gdyby zaś zamiarem ustawodawcy było stworzenie katalogu równoważnych przesłanek, które winny występować zawsze łącznie (po jednej z każdej pary), to winien – w ocenie Sądu – również pierwszą parę rozdzielić spójnikiem „lub”, tak jak to uczynił w odniesieniu do drugiej pary przesłanek.

Przedstawiona powyżej analiza językowa przywołanego przepisu zasługuje na aprobatę. Sąd trafnie wskazuje na rolę spójników znajdujących się w omawianej regulacji. W szczególności przekonujący wydaje się argument, że ustawodawca powinien konsekwentnie posługiwać się spójnikami w ramach jednego przepisu. Skoro zatem pierwsza para przesłanek została oddzielona spójnikiem „bądź”, a druga spójnikiem „lub” to należy przyjąć, że zamiarem ustawodawcy było nadanie tym przesłankom odmiennego charakteru. Zgodnie bowiem z założeniem o racjonalności prawodawcy, winien on wykazywać się m.in. racjonalnością językową¹⁵.

Na poparcie postawionej przez siebie tezy, w dalszej kolejności Sąd przedstawił wnioski płynące z przeprowadzonej wykładni celowościowej. Sąd zwrócił w tym zakresie uwagę na znaczenie, jakie ustawodawca przypisuje umowie spółki, która pełni funkcję „konstytucji” spółki. Naruszenie postanowień umowy spółki stanowi – zdaniem Sądu – wystarczającą podstawę do zaskarżenia uchwały

¹⁵ Por. M. Zieliński, *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, Warszawa 2012, s. 298–299.

zgromadzenia wspólników, bowiem przeciwne założenie byłoby nie do pogodzenia z istotnością umowy spółki. Argumentem przemawiającym za doniosłością umowy spółki jako aktu organizacyjnego ma być także okoliczność, że wiele przepisów kodeksu spółek handlowych dotyczących spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ma charakter dyspozytywny. Oznacza to, że odpowiednie modyfikacje reguł ustawowych może zawierać właśnie umowa spółki. Przekonywać ma to więc o nadrzędnym charakterze tej umowy. W konsekwencji prowadzi to do wniosku, że sprzeczność z umową spółki powinna stanowić samodzielną przesłankę powództwa o uchylenie uchwały wspólników.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że Sąd podjął słuszną decyzję o zastosowaniu pozajęzykowych reguł wykładni. W sytuacji bowiem, gdy wykładnia językowa zakończyła się pomyślnie ukazując jednoznaczną treść normy prawnej, również powinno się skorzystać z funkcjonalnych reguł wykładni. W przypadku zaś, gdy zastosowanie pozajęzykowych reguł wykładni doprowadzi do tego samego rezultatu, co wykładnia językowa, w sposób oczywisty wzmocni to normę odtworzoną językowo¹⁶. W uzupełnieniu przedstawionej przez Sąd argumentacji trzeba wskazać, że umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odgrywa kluczową rolę przy kształtowaniu stosunku spółki. W literaturze podkreśla się, że umowa ta pełni podwójną rolę, bowiem z jednej strony stanowi element konieczny do powstania spółki z o.o., lecz z drugiej strony, po zawiązaniu spółki, traktować należy ją jako „ustrojową podstawę funkcjonowania spółki”¹⁷.

Należy zatem stwierdzić, że zachowania wspólników naruszające postanowienia umowy spółki z samej istoty stanowią zagrożenie dla jej interesów. Interes spółki powinien zaś odpowiadać interesom wszystkich grup jej wspólników z uwzględnieniem wspólnego celu określonego w umowie (statucie) spółki¹⁸. Zgodzić należy się zatem z twierdzeniem, że: „Interes spółki wyznaczają więc wszystkie te dążenia i zachowania wspólników, które zmierzają do osiągnięcia wspólnego celu przyświecającego jej zawiązaniu i określonego w umowie spółki lub w statucie spółki akcyjnej, w którym cel ten jest jego konstytutywnym elementem”¹⁹.

---

¹⁶ Ibidem, s. 238.

¹⁷ Por. A. Kidyba, *Spółka z o.o.*, kom. do art. 157, Legalis (dostęp 20.03.2015).

¹⁸ Por. wyrok SN z dn. 5 listopada 2009 r. (I CSK 158/09) OSNC 2010/4/63.

¹⁹ Ibidem.

Podejmowanie działań niezgodnych z umową, nawet za aprobatą większości wspólników, narusza fundament, na którym ustanowiona jest spółka. W sytuacji, gdy podjęta uchwała, wykazująca sprzeczność z umową spółki, wydaje się w danym momencie nie kreować zagrożenia dla interesów spółki, skutek taki może nastąpić w dłuższej perspektywie. W konsekwencji można zatem przyjąć, że każda uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki jednocześnie godzi w interesy spółki. Nie znajduje zatem uzasadnienia pogląd, zgodnie z którym należy odrębnie wykazywać istnienie przesłanki sprzeczności z umową spółki oraz godzenia w interesy spółki. Druga ze wskazanych przesłanek zawiera się bowiem w pierwszej. Oznacza to, że okoliczność godzenia przez uchwałę w interesy spółki powinna podlegać badaniu tylko w przypadku, gdy uchwała została zaskarżona jako sprzeczna z dobrymi obyczajami.

Na zakończenie swoich rozważań Sąd odwołał się również do wykładni historycznej, porównując regulację zawartą w art. 249 § 1 k.s.h. do unormowania wynikającego z art. 240 § 1 i 2 Kodeksu handlowego²⁰. Sąd wskazał, że na gruncie Kodeksu handlowego sprzeczność z umową spółki stanowiła wystarczającą przesłankę pozwalającą zaskarżyć uchwałę. W ocenie Sądu zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że zamiarem ustawodawcy było uchylenie zasady, utrwalonej w polskim prawie handlowym, zgodnie z którą skuteczne zaskarżenie uchwały może być uzasadnione samą tylko sprzecznością uchwały z umową spółki.

Podsumowując należy stwierdzić, że zarówno rezultaty wykładni językowej, jak też pozajęzykowej prowadzą do wniosku, że przesłanki powództwa o uchylenie uchwały zgromadzenia wspólników spółki z o.o., określone w art. 249 § 1 k.s.h., nie mają równorzędnego charakteru. Sprzeczność uchwały z umową spółki stanowi bowiem przesłankę samodzielną i wystarczającą do zaskarżenia uchwały. Z kolei uchwała, która narusza dobre obyczaje, musi jednocześnie godzić w interesy spółki lub też mieć na celu pokrzywdzenie wspólnika, aby mogła zostać skutecznie zaskarżona.

Regulacja zawarta w art. 249 § 1 k.s.h. została prawidłowo skonstruowana pod względem językowym. W celu usunięcia pojawiających się wątpliwości interpretacyjnych nie wydaje się zatem konieczna interwencja ustawodawcy,

---

²⁰ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 czerwca 1934 r. Kodeks handlowy (Dz.U. 1934, Nr 57, poz. 502, ze zm.). Art. 240 k.h. stanowi: § 1. Uchwała wspólników, powzięta wbrew przepisom prawa lub postanowieniom umowy spółki, może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o unieważnienie uchwały. § 2. Uchwała wspólników może być zaskarżona nawet w przypadku zgodności uchwały z przepisami prawa i postanowieniami umowy spółki, jeżeli uchwała ta wbrew dobrym obyczajom kupieckim godzi w interesy spółki lub ma na celu pokrzywdzenie wspólnika.

gdyż w drodze wykładni możliwe jest odtworzenie z tego przepisu jednoznacznej normy prawnej. Z uwagi jednak na występujące rozbieżności w poglądach doktryny, a przede wszystkim ze względu na niejednolitość orzecznictwa, pożądana wydaje się pogłębiona analiza wskazanego zagadnienia przez Sąd Najwyższy. Problematyka przesłanek warunkujących dopuszczalność powództwa o uchylene uchwały zgromadzenia wspólników staje się bowiem przedmiotem rozważań każdego sądu, do którego wpływa takie powództwo. W celu zatem ujednoczenia orzecznictwa, mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa obrotu, zasadne wydaje się poddanie tej kwestii pod rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego.

STATUTORY CONDITIONS OF AN ACTION TO REPEAL A RESOLUTION OF THE LIMITED LIABILITY COMPANY'S SHAREHOLDERS – A GLOSSARY OF SZCZECIN'S COURT OF APPEAL SENTENCE PASSED ON THE 14TH OF AUGUST 2013 (I ACA 358/13)

Summary

A resolution of the limited liability company's shareholders may be appealed against by bringing an action before a court for repealing such resolution. Statutory conditions of such claim are specified in art. 249 § 1 code of commercial companies. This article stipulates that a resolution of shareholders may be appealed against when it is: in conflict with the provisions of the articles of association or good practice and detrimental to the company's interest or aimed at harming a shareholder. In the legal doctrine and judicial decisions are expressed the discrepant opinions on the character of statutory conditions formulated in mentioned article. In particular it raise concerns whether conflict a resolution of shareholders with the provisions of the articles of association may be independent condition authorising appealing against such resolution. Otherwise such condition must coexist with another one expressed in that article. Thorough analysis of that issue presents Szczecin's Court of Appeal in the sentence passed on the 14th of August 2013 (I ACa 358/13). This paper includes the results of the analysis of the judgement.

Translated by Katarzyna Malinowska-Woźniak

Keywords: limited liability company, resolution of shareholders, claim, conditions

Adit omnibus conecto optati bea veresci psusandi consequidem id quunti aut il ipsapient voluptis isimil eum istis quid quia parcipit porehen issunt ommodit quam aute nem excernatum aut liciendit et architati dolorio doluptatur ra volest as esequo imus es verovit, coressum iditaturepre pro erro cum et quis autat aut laut volestis et elias am laborem ident.

Necab ipit eum vellum quam fugiati uscias vitaspedit rat entio berehenda voloredit fuga. Ro offictem aut pro ma volupti scienient andebis dolorerit, cum inustem dit molestem coreprest quo beatium eventibusdae est ad quiasped quatio blant officiet doluptio exerrovit repelest, quis voluptie nihicaborro idest, coria dit ad quam ut fugitas elique nis ad et, sum facipsa nimpore voleniam, consed que cus illorita vel entur as qui bea dus del illabor esequo eiumquo storecte sime con eatem. Et apitiam suntota volo maio te quam quatur, aut inctorem restrum repe expel ius, a dolut ped et ullesteriori remped ut lis essendis aut qui dolorem ent aute volupti ossequati unt.

Rum nulpa voluptis vendicit, totae perum que dit eum acerita teseque solo cones excarit facium quam istia doluptatis magnit aut dolutes et ut preceseque mos audia pro coriti dolorest doloreceari dus.

Ibus il inusda que netur, ut dolestrumquo berspis vid mos niaturitias dus con nis essequis.

